

LEIGH BARDUGO

SIX OF CROWS

LĪ BARDUGO

VĀRNU SEŠINIEKS

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-93-3

Ba 617

Izdevniecība *Prometejs*

Leigh Bardugo

SIX OF CROWS

Copyright © Leigh Bardugo, 2015

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2016

Map copyright © Keith Thompson 2015

Ice Court Illustration copyright © Keith Thompson 2015

Šis ir daiļliterāras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez izdevniecības rakstiskas atļaujas..

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB* Tiltā ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Līga Ciematniece*

© Izdevums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-11-0

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

Keitai — slepenajam ierocim, negaidītam draugam

**KLEJOJOŠĀ
SALA**

LEFLĪNA

JOLKAS SALA

VOLKU SALA

KAULU CĒĻŠ

NOVIZEMA

VEDLA

REBA OSTA

ĪMSA OSTA

ŠRIFTPORTA

ĪMSA ZODS

KOFTONA

DIENVIDU KOLONIJAS

**PATIESĀ
JŪRA**

KETERDAMA

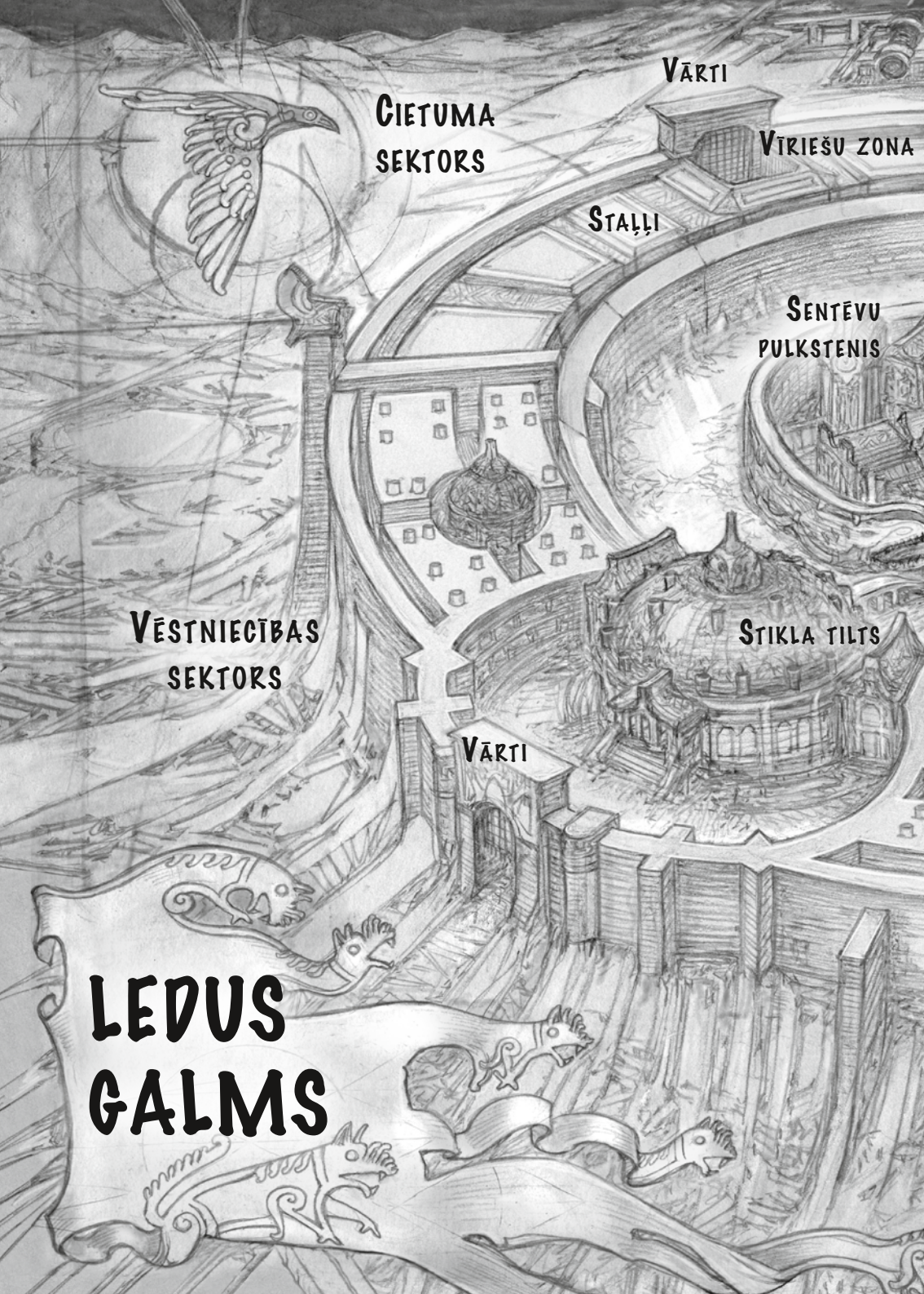
BĒLENTA

KERČA

ZEMES
TILTS

Ilustrāciju autors – Kīts Tomsons

VĀRTI

CIETUMA
SEKTORS

VĪRIEŠU ZONA

STAĻI

SENTĒVU
PULKSTENIS

VĒSTNIECĪBAS
SEKTORS

STIKLA TILTS

VĀRTI

LEDUS
GALMS

ATKRITUMU

KRĀSNS

SIEVIEŠU

ZONA

TRENIŅZĀLES

SEIFGLABĀTAVA

SVĒTAIS

OSIS

BALTĀ SALA

LEDUS

GRĀVIS

VILKU SPROSTI

VĀRTI

DRISKEĻU

SEKTORS

GRĪŠAS

OTRĀS ARMIJAS KARAVĪRI
SĪKO ZINĀTŅU MEISTARI

KORPORALŅIKI

(DŽĪVO UN MIRUŠO ORDENIS)

ĢIFTĒTĀJI
DZIEDNIEKI

ĒTERALŅIKI

(IZSAUCĒJU ORDENIS)

BRĀZMNEŠI
INFERNI
PLŪDNEŠI

MATERIALŅIKI

(DARINĀTĀJU ORDENIS)

GRODNIEKI
ALĶĪMIĶI

PIRMÁ DAĻA

ŠAUBĪGI DARĪJUMI

Jūstam bija divas problēmas — mēness un viņa ūsas.

Viņam būtu vajadzējis veikt apgaitu Hēdes namā, bet pēdējās piecpadsmit minūtes Jūsts klaiņoja gar dārza dienvidaustrumu mūri un mēģināja izdomāt kaut ko asprātīgu un romantisku, ko pateikt Aņai.

Ja vien Aņas acis būtu zilas kā jūra vai zaļas kā smaragdi! Tomēr viņas acis bija brūnas — jaukas, sapņainas... brūnas kā kausēta šokolāde? Brūnas kā truša vilna?

„Vienkārši pasaki, ka viņas āda ir kā mēnesgaisma,” bija teicis viņa draugs Pīters. „Meitenēm tas patīk.”

Nevainojams risinājums, bet Keterdamas laika apstākļi negribēja sadarboties. Todien pietātnē nebija ne vēsmiņas, un pilsētas kanāli un šķībās sānieliņas tinās pienaini pelēcīgā, mitrā miglā. Jo ļaunāk bija tas, ka ap Geldstrātes savrupnamiem gaiss gūla sabiezējis no zivju un notekūdeņu smakas, bet rafinēšanas fabriku dūmi no piepilsētas salām bija nosmērējuši naksnīgās debesis ar sāļu dūmaku. Pilnmēness atgādināja nevis dārgakmeni, bet gan dzeltenīgu tulznu, ko tā vien prasās pārdurt.

Varbūt Jūsts varētu apbrīnot Aņas smieklus? Vienīgi viņš nekad nebija dzirdējis meiteni smejamies. Jokošana viņam diez ko nepadevās.

Jūsts pameta skatu uz savu atspulgu vienā no stikla paneļiem, kas iestrādāti divviru durvīs, kuras no nama veda uz sānu dārzu. Viņa mātei bija taisnība. Pat jaunajā formastērpā viņš joprojām izskatījās pēc sīkā.

Viņš viegli pārļaida pirkstu pār augšlūpu. Kaut viņa ūsas augtu ātrāk! Tās pilnīgi noteikti bija biezākas nekā vakar.

Pilsētgvardes sargs viņš bija mazāk nekā sešas nedēļas, un tas izrādījās ne tuvu tik aizraujoši, kā viņš bija cerējis. Jūsts bija domājis, ka trenkās zagļus Mucā vai patrolēs ostās, pirmais dabūdamas uzvest aci pietātnēs ienākošām kravām. Tomēr, kopš tā uzbrukuma vēstniekam rātsnamā, Tirgotāju padome kurn par drošību; tāpēc kur viņš ir tagad? Iestrēdzis, riņķojot ap kāda veiksmnieka tirgoņa māju. Tiesa, tas nav kurš katrs tirgonis. Padomnieks Hēde Keterdamas valdībā ieņēma tik augstu pozīciju, cik nu tas vispār iespējams. Tāds vīrs varētu pastumt viņu pa karjeras kāpnēm.

Jūsts piekārtāja formas mēteli un šaujamo, tad papliķēja pa jostā iekārto steku. Varbūt viņš Hēdem iepatiksies. *Vērīgs un veikls ar rungu*, teiktu Hēde. *Tas puisietis ir pelnījis paaugstinājumu.*

„Seržants Jūsts van Pūls,” viņš čukstēja, izgaršodams, kā skan šie vārdi. „*Kapteinis Jūsts van Pūls.*”

„Beidz tik stulbi blenzt uz sevi!”

Vaigiem pietvīkstot, Jūsts metās riņķī, kad sānu dārzā ienāca Henks un Rutgers. Abi bija vecāki, lielāki un platākiem pleciem nekā Jūsts, turklāt viņi bija nama sargi, padomnieka Hēdes personīgie kalpotāji. Tas nozīmēja, ka viņi valkāja nama blāvi zaļās livrejas, nēsāja smalkus šaujamos no Novizemas un nekad neļāva Jūstam aizmirst, ka viņš ir parasts kājnieks no pilsētas sardzes.

„Glaudīšana neliks tai šķidrajai pūkai augt ātrāk,” skaļi iesmējies, teica Rutgers.

Jūsts mēģināja saglabāt kaut nedaudz pašcieņas. „Man jāpabeidz apgaita.”

Rutgers ar elkoni pabakstīja Henku. „Tas nozīmē, ka viņš taisās pabāzt galvu grišu darbnīcā un palūrēt uz savu meiteni.”

„*Ak, Aņa, vaiiksi lietā savu grišu maģiju, lai manas ūsas izaug ātrāk?*” ņirgājās Henks.

Svilstošiem vaigiem Jūsts apgriezās uz papēža un devās prom gar nama austrumu sienu. Tie viņu kaitinājuši kopš viņa pirmās dienas šeit.

Ja nebijis Aņas, Jūsts droši vien būtu lūdzis kapteinim pārcelt viņu citur. Apgaitu laikā viņš ar Aņu pārmija tikai dažus vārdus, tomēr tā vienmēr bija viņa darba nakšu labākā daļa.

Jūstam bija jāatzīst, ka pēc dažiem mirkļiem, ko viņš pamanījis uzvest caur logiem, viņam patika arī Hēdes nams. Hēdem piederēja viens no greznākajiem savrupnamiem Geldstrātē — grīdas izklātas spīdīgiem melni balta akmens kvadrātiem, lakotu, tumšu koka paneļu sienas, ko izgaismo pūsta stikla lustras, kas kā medūzas lidinās pie ornamentiem rotātiem griestiem. Dažkārt Jūstam patika iztēloties, ka tā ir viņa māja, ka viņš ir bagāts tirgonis, kas vienkārši iznācis pastaigāties pa savu skaisto dārzu.

Pirms nogriezties ap nākamo stūri, Jūsts dziļi ievilka elpu. *Aņa, tavas acis ir brūnas kā... koka miza?* Viņš kaut ko izdomās. Improvizācija tik un tā viņam padevās labāk.

Puisis pārsteigts ieraudzīja, ka grišu darbnīcas stikla paneļu durvis ir atvērtas. Šī darbnīca liecināja par Hēdes pārticību vēl vairāk nekā zilās, ar roku apgleznotās flīzes virtuvē vai podos dēstītām tulpēm nokrautās kamīnu dzegas. Grišu algotņi nebija lēts prieks, bet Hēdem tādu bija veseli trīs.

Tomēr Jurijs nesēdēja pie garā darbagalda, un Aņu nekur nemanīja. Tērpts tumši zilā uzsvārcī un izgāzies kādā krēslā, ar aizvērtām acīm un atvērtu grāmatu klēpī darbnīcā bija tikai Retvenko.

Jūsts pakavējās durvīs un nokāsējās. „Naktī šīm durvīm vajadzētu būt aizvērtām un slēgtām.”

„Mājā karsts kā ellē,” veldams pār lūpām biezo ravkāņu akcentu, Retvenko novilka, acis neatvēris. „Pasaki Hēdem, es pārstās svīst, es aiztaisīs durvis.”

Retvenko bija brāzmnesis, vecāks par pārējiem grišu algotņiem — viņa matos manīja sudrabainus pavedienus. Runāja, ka viņš cīnījies Ravkas pilsoņu kara zaudētāju pusē un pēc sakāves atbēdzis uz Kerču.

„Ar prieku nodošu jūsu sūdzības padomniekam Hēdem,” Jūsts meloja. Māja vienmēr bija pārkurināta, it kā Hēdem ogles būtu jādēdzina obligāti, bet ne jau Jūsts būs tas, kas viņam par to ieminēsies. „Līdz tam...”

„Vai nes ziņas par Juriju?” beidzot pavēris nokarenos plakstus, pārtrauca Retvenko.

Jūsts pameta nemierīgu skatu uz sarkano vīnogu bļodām un vīnsarkana samta grēdām, kas bija sakrautas uz darbagalda. Jurijs bija strādājis, lai savilktu augļu krāsu Hēdes kundzes aizkaros, bet pirms dažām dienām smagi saslimis, un kopš tā brīža Jūsts nebija viņu redzējis. Uz samta krājās putekļi, bet vīnogas bija sākušas bojāties.

„Neesmu neko dzirdējis.”

„Protams, neko nedzirdi. Pārāk aizņemts, vazādamies riņķī glupā, violetā uniformā.”

Kas bija vainas Jūsta formastērpam? Un kāpēc Retvenko vispār bija šeit? Viņš bija Hēdes personīgais brāzmnesis un bieži pavadīja ceļā tirgotāja vērtīgākās kravas, garantēdams labvēlīgus vējus, lai kuģi neskarti un viegli nonāktu ostās. Kāpēc viņš nevarēja būt jūrā tagad?

„Es domāju, ka Jurijs varētu būt ielikts karantīnā.”

„Cik noderīgi,” Retvenko pavīpsnāja. „Vari beigt staipīt kaklu kā sacerējusies zoss,” viņš piebilda. „Aņa ir prom.” Jūsts atkal juta karstumu vaigos. „Kur viņa ir?” puisis noprasīja, mēģinādamas izklausīties autoritātivs. „Pēc saulrieta viņai vajadzētu būt mājās.”

„Pirms stundas viņu aizved Hēde. Tāpat kā tovakar, kad paņēma Juriju.”

„Ko tu ar to gribi teikt — „paņēma Juriju”? Jurijs ir saslimis!”

„Hēde atnāk pēc Jurija, Jurijs atgriežas slimis. Divi dienas vēlāk Jurijs pazūd vispār. Tagad Aņa.”

Vispār?

„Varbūt kaut kas atgadījies. Ja kādam vajadzētu dziedināšanu...”

„Visupirms Jurijs, tagad Aņa. Es būšu nākamais, un neviens nepamanīs, izņemot nabaga mazo apsargu Jūstu. Tagad ej.”

„Ja padomnieks Hēde...”

Retvenko pacēla roku, un Jūstu sagrāba gaisa pūsma. Viņš pūlējās noturēties kājās un ieķērās durvju aplodā.

„Es teicu *tagad*.” Retvenko apvilka gaisā apli, un durvis aizcirtās. Jūsts tās atlaida īstajā brīdī, lai nesašķaidītu pirkstus, un kūleņodams ievēlās dārzā.

Cik ātri spēdams, viņš pietrausās kājās un, kaunam mutuļojot vēderā, slaucīja no formastērpa zemi. No trieciena bija saplaisājusi viena no durvju stikla rūtīm. Caur to viņš redzēja brāzmneša smīnošo seju.

„Tas tiks atrēķināts no tavas algas!” Jūsts teica un norādīja uz sabojāto rūti. Viņam riebās, cik smalka un niecīga izklausījās paša balss.

Retvenko novēzēja roku, un durvis eņģes sāka trīcēt. Jūsts negribot soli atkāpās.

„Ej savā apgaitā, mazais sargsunīt!” Retvenko uzsauc.

„Tas gan gāja gludi,” atgāzies pret dārza mūri, smīkņāja Rutgers.

Cik ilgi viņš tur stāvējis? „Vai tev nav nekā labāka ko darīt, kā vazāties man nopakaļ?” Jūsts noprasīja.

„Visi sargi izsaukti uz laivu staciju. Pat tu. Vai arī esi pārāk aizņemts, iegūstot jaunus draugus?”

„Es palūdzu viņam aizvērt durvis.”

Rutgers nošūpoja galvu. „Tev nav jālūdz. Tev jāpavēl. Viņi ir kalpotāji. Ne godājami viesi.”

Iekšām joprojām griežoties pazemojumā, Jūsts sāka soļot viņam blakus. Ļaunākais bija tas, ka Rutgeram taisnība. Retvenko nebija tiesību ar Jūstu tā runāt. Bet ko gan viņam būtu vajadzējis iesākt? Pat, ja viņam pietiktu drosmes uzsākt kautiņu ar brāzmnesi, tas būtu kā grūstīties ar dārgu vāzi. Grišas nebija tikai kalpotāji; viņi bija Hēdes iemiļots īpašums.

Galu galā, ko gan Retvenko bija gribējis pateikt ar to, ka Jurijs un Aņa aizvesti? Vai viņš piesedza Aņas bēgšanu? Bija labs iemesls, kādēļ grišu algoritmi tika turēti nama tuvumā. Pastaigājoties pa ielu bez apsardzes, viņi riskēja ar iespēju nonākt vergu tirgotāju nagos un pazust uz visiem laikiem. *Varbūt viņa ar kādu tiekas*, Jūsts sadrūmis sprieda.

Viņa pārdomas iztraucēja spilgta gaisma un rosība lejā pie laivu stacijas pretī kanālam. Tā otrā krastā puisis redzēja citu tirgoņu smalkos namus — augstās un slaidās jumtu kores rindojās kārtīgos, tumšos siluetos pret naksnīgajām debesīm, dārzi un laivu piestātnes bija izgaismotas lukturiem.

Pirms dažām nedēļām Jūstam tika teikts, ka Hēdes laivu piestātnē notiks remontdarbi un ka nav nepieciešams iekļaut to viņa apgaitā.

Tomēr, kad viņi ar Rutgeru tur iegāja, Jūsts nemanīja ne krāsu, ne sastatnes. Gondolas un airi bija saslieti gar sienām. Tur bija pārējie jūrzaļajās livrejās tērptie nama sargi, un Jūsts atpazīna arī divus pilsētģvarden sargus violetā. Tomēr lielāko daļu iekštelpas aizņēma milzīga kaste — kaut kāda pārvietojama kamera, kas izskatījās kā veidota no armatūras tērauda ar kniedētām, biežām šuvēm un vienā sienā iebūvētu milzīgu logu. Caur tā viņoto stiklu Jūsts redzēja pie galda nosēdinātu meiteni, kas cieši tinās savās sarkanā zīda drānās. Aiz viņas miera stājā stāvēja pilsētģvarden sargs.

Aņa, iztrūcies aptvēra Jūsts. Meitenes brūnās acis bija izbīlī plati ieplestas, āda bāla. Mazais zēns, kas sēdēja viņai pretī, izskatījās divtik pārbijies. Viņa mati bija izspūruši, kā tikko izkāpjot no gultas, un kājas nervozi kulstīja gaisu, jo no krēsla nesniedzās līdz grīdai.

„Kāpēc te ir visi šie sargi?” jautāja Jūsts. Laivu piestātnes ēkā drūzmējās vismaz desmit sargu. Tur bija arī padomnieks Hēde un vēl kāds Jūstam nezināms tirgotājs — abi tērpti tirgoņu melnajā apģērbā. Jūsts izslējās, kad ieraudzīja tos runājam ar pilsētģvarden kapteini. Viņš cerēja, ka izdevies no formastērpa notīrīt visus dārza dubļus. „Kas te notiek?”

Rutgers paraustīja plecus. „Kāda starpība? Vismaz kaut kas jauns.” Jūsts palūkojās caur stiklu. Aņa lūkojās pretī, bet viņas skatiens nebija koncentrēts. Todien, kad viņš ieradās Hēdes namā, Aņa bija sadziedējusi zilumu uz viņa kakla. Tas nebija nekas sevišķs — dzeltenzaļi pārpalikumi no belziena pa seju, ko viņš bija dabūjis kāda treniņu uzdevuma laikā, bet acīmredzot Hēde bija to ievērojis, un viņam nepatika, ka viņa apsargi izskatās pēc kaušļiem. Jūsts tika nosūtīts uz grišu darbnīcu, un Aņa bija nosēdinājusi viņu spilgtā vēlas ziemas saules gaismā pie loga. Meitenes vēsie pirksti pārslidēja pār viņa ādu, un, lai gan niezēja briesmīgi, pēc dažām sekundēm izskatījās, it kā ziluma nekad nebūtu bijis.

Kad Jūsts pateicās, Aņa bija pasmaidījusi, un ar to viņš arī bija zudis. Puisis zināja, ka viņa situācija ir bezcerīga. Pat, ja Aņai viņš patiktu, Jūsts nekad nevarētu atļauties izpirkt viņu no Hēdes dienesta, un bez Hēdes atļaujas viņa precēties nedrīkstētu. Tomēr tas neatturēja viņu iegriezties darbnīcā, lai apsveicinātos, vai nest viņai mazas dāvanīņas. Visvairāk

viņai bija patikusi Kerčas karte — īpatnējs viņu salu valstiņas zīmējums, rotāts Patiesajā jūrā peldošām nārām un apaļvaidžu vēju pūstiem burukuģiem. Tas bija lēts suvenīrs, kādus tūristi pirka Austrumu Stīpā, tomēr bija izskatījies, ka viņai tas sagādāja prieku.

Tagad Jūsts riskēja un sveicienam pamāja ar roku. Aņa nereaģēja.

„Viņa tevi neredz, niekkalbi,” smējās Rutgers. „Otrā pusē stiklam ir spogulis.”

Jūsta vaigi piesārta. „Kā es to varēju zināt?”

„Atver vienreiz acis un paskaties apkārt.”

Vispirms Jurijs, tagad Aņa. „Kam viņiem vajadzīga grišu dziedniece? Vai tas zēns ir ievainots?”

„Man izskatās, ka viņam nekas nekaiš.”

Izskatījās, ka Hēde un kapteinis par kaut ko vienojušies.

Caur stiklu Jūsts redzēja, kā Hēde ieiet kamerā un iedrošinoši papliķē zēnam pa galvu. Kamerā droši vien bija ventilācijas spraugas, jo viņš dzirdēja Hēdi sakām: „Esi drosmīgs puisis, un nopelnīsi dažus krugus.” Tad viņš sagrāba Aņas zodu vecuma plankumiem izraibinātā plaukstā. Viņa saspringa, un Jūsts juta savelkamies pakrūti. Hēde viegli pakratīja Aņas galvu. „Dari, kā tev saka, un viss drīz būs galā, *ja?*”

Viņa vāri, saspringti pasmaidīja. „Protams, onkul.”

Hēde pačukstēja pāris vārdu sargam, kurš stāvēja aiz Aņas, un izgāja no kameras. Durvis, skaļi noklaudzēdamas, aizvērās, un tirgotājs aizbultēja tās ar smagu slēdzi.

Hēde un otrs tirgotājs nostājās gandrīz tieši priekšā Jūstam un Rutgeram.

Jūstam nepazīstamais tirgotājs teica: „Vai esat drošs, ka tas ir prātīgi? Šī meitene ir korporaļnīca. Pēc tā, kas notika ar jūsu darinātāju...”

„Ja tas būtu Retvenko, es uztrauktos. Bet Aņai ir mīlīgs raksturs. Viņa ir dziedniece. Nav tendēta uz agresiju.”

„Un jūs esat samazinājis devu?”

„Jā, bet vai esam vienojušies, ka, iegūstot tādus pašus rezultātus kā ar darinātāju, padome izmaksās man kompensāciju? Jūs nevarat prasīt man uzņemties tik lielus izdevumus.”

Kad tirgotājs palocīja galvu, Hēde deva signālu kapteinim. „Sāciet!”
Tādi paši rezultāti kā ar darinātāju. Retvenko apgalvoja, ka Jurijs pazudis. Vai to viņš bija domājis?

„Seržant,” ierunājās kapteinis, „vai esat gatavs?”

Sargs kamerā atbildēja: „Jā, ser.” Viņš izvilka nazi.

Jūsts skaļi norija siekalas.

„Pirmais pārbaudījums,” teica kapteinis.

Sargs pieliecās un lika zēnam uzrotīt piedurkni. Puišelis paklausīja un izstiepa roku, bet otras rokas ikšķi iebāza mutē. *Pārāk vecs, lai tā darītu*, nodomāja Jūsts. Tomēr zēns noteikti bija ārkārtīgi nobijies. Jūsts bija gulējis ar zeķu lāci gandrīz līdz četrpadsmit gadu vecumam — par šo faktu vecākie brāļi bija viņu ķircinājuši bez žēlastības.

„Kodīs tikai nedaudz,” teica sargs.

Neizvilcis ikšķi no mutes, zēns apaļām acīm pamāja.

„Tas patiešām nav nepieciešams...” bilda Aņa.

„Klusumu, lūdzu!” uzsauca Hēde.

Sargs papliķēja zēnam pa muguru un iegrieza spilgti sarkanu svītru viņa apakšdelmā. Puika uzreiz sāka raudāt. Aņa mēģināja piecelties no savas vietas, bet sargs uzlika stingru roku viņai uz pleca.

„Viss kārtībā, seržant,” teica Hēde. „Ļaujiet viņai to sadziedēt.”

Aņa paliecās uz priekšu un maigi saņēma zēna roku. „Kuš,” viņa klusi teica. „Ļauj man tev palīdzēt!”

„Vai sāpēs?” zēns norija siekalas.

Viņa pasmaidīja. „Nemaz. Tikai drusciņ niezēs. Mēģināsi nosēdēt mierīgi?”

Jūsts attapās, ka liecas tuvāk. Viņš nekad nebija *redzējis*, kā Aņa kādu izdziedē.

Aņa izvilka no piedurknes mutautiņu un noslaucīja liekās asinis. Tad uzmanīgi pārlaida pirkstus pār zēna ievainojumu. Jūsts pārsteigts skatījās, kā āda lēni atjaunojas un brūce aizvelkas.

Pēc dažām minūtēm zēns plati smaidīdams izstiepa roku. Tā izskatījās nedaudz sasārtusi, tomēr citādi bija gluda un neskarta. „Vai tā bija burvestība?”

Aņa ar pirkstu viegli pabungāja pa viņa degungalu. „Savā ziņā, jā. Tā pati burvestība, kas liek tavam ķermenim sadzīt, kad tam dots laiks un nedaudz marles.”

Puika izskatījās gandrīz vai vilies.

„Labi, labi,” Hēde nepacietīgi bilda. „Tagad ar *parem*.”

Jūsts sarauca pieri. Viņš šādu vārdu nekad agrāk nebija dzirdējis.

Kapteinis deva zīmi savam seržantam. „Otro pārbaudījumu.”

„Izstiep roku,” seržants atkal teica zēnam.

Puika kratīja galvu. „Tā daļa man nepatik.”

„Dari, ko liek!”

Zēna apakšlūpa trīcēja, bet viņš izstiepa roku. Sargs sagrieza viņu vēlreiz. Tad Aņas priekšā uz galda nolika nelielu vaska papīra aploksni.

„Norij paciņas saturu,” Hēde nokomandēja Aņai.

„Kas tas ir?” meitene trīcošā balsī jautāja.

„Tas tev nav jāzina.”

„Kas tas ir?” viņa atkātoja.

„Tas tevi nenogalinās. Mēs lūgsim tev veikt dažus vienkāršus uzdevumus, lai novērtētu līdzekļa iedarbību. Seržants ir tur, lai nodrošinātu, ka dari tikai to, ko liekam, un neko citu, vai sapрати?”

Aņa sakoda zobus, bet palocīja galvu.

„Neviens tev pāri nedarīs,” turpināja Hēde. „Tomēr atceries — ja uzbruksi seržantam, no tās kameras laukā netiksi. Durvis ir aizslēgtas no ārpuses.”

„Kas tas ir?” čukstēja Jūsts.

„Nezinu,” atbildēja Rutgers.

„Ko tu par to zini?” viņš nomurmināja.

„Pietiekami, lai turētu muti ciet.”

Jūsts sarauca pieri.

Aņa trīcošām rokām pacēla mazo vaska aploksnīti un atvēra pārloku.

„Aiziet,” mudināja Hēde.

Viņa atgāza galvu un norija pulveri. Brīdi meitene sēdēja sakniebtām lūpām un gaidīja.

„Vai tā ir tikai jurda?” viņa ar cerību balsī pavaicāja. Arī Jūsts cerēja uz to pašu. Jurda nebija nekas briesmīgs — stimulants, ko pilsētgvardē visi košļāja, lai vēlās mainās paliktu nomodā.

„Pēc kā garšo?” jautāja Hēde.

„Pēc jurdas, tikai saldāk; tas...”

Aņa strauji ievilkā elpu. Viņa iekrampējās galdā, acu zīlītes izpletās tik ļoti, ka acis izskatījās gandrīz melnas. „Ahhh,” viņa izdvesa. Izklau-sījās gandrīz pēc murrājiena.

Sargs satvēra viņas plecu stingrāk.

„Kā tu jūties?”

Viņa lūkojās spoguļi un smaidīja. Caur baltajiem zobiem pavīdēja kā ar rūsu nosmērēts mēles galiņš. Jūstam pēkšņi kļuva salti.

„Gluži tāpat kā ar darinātāju,” nomurmināja tirgotājs.

„Sadziedē zēna brūci,” nokomandēja Hēde.

Viņa novēcināja roku gandrīz nevērīgā žestā, un grieztā brūce zēna rokā acumirkli sadzija. Asinis uz mirkli pacēlās virs ādas sārtās lāsēs un izgaisa. Viņa āda izskatījās nevainojami gluda, ne miņas no asinīm vai apsārtuma. Zēns staroja. „Šī noteikti bija burvestība!”

„*Sajūta* kā burvestībā,” Aņa teica ar to pašu rēgaino smaidu.

„Viņa tam nepieskārs,” brīnījās kapteinis.

„Aņa,” teica Hēde. „Klausies uzmanīgi! Tagad mēs liksim sargam sagatavot nākamo pārbaudījumu.”

„Mmm,” nodungoja Aņa.

„Seržant,” iesāka Hēde. „Nogrieziet zēnam ikšķi.”

Zēns iekliedzās un atkal sāka raudāt. Viņš uzsēdās savām plauks-tām, lai pasargātu tās.

Man vajadzētu to apturēt, domāja Jūsts. Vajadzētu atrast kādu veidu, kā viņu, viņus abus pasargāt. Bet ko tālāk? Viņš nebija nekas — jauni-ņais pilsētgvardē, jauniņais šajā namā. Turklāt, kaunam uzbangojot, viņš saprata, ka grib saglabāt darbavietu.

Aņa tikai pasmaidīja un atgāza galvu, lai palūkotos uz seržantu. „Sašauj stiklu.”

„Ko viņa teica?” jautāja tirgotājs.

„Seržant!” uzkliedza kapteinis.

„Sašauj stiklu,” atkārtoja Aņa. Seržanta seja atslāba. Viņš pašķieba galvu sānis, kā ieklausīdamies kādā tālā melodijā, tad noņēma no pleca šaujamieroči un notēmēja uz novērošanas logu.

„Zemē!” kāds iekliedzās.

Jūsts metās guļus un apķēra rokām galvu; viņa ausis pildīja šāvienu trokšņi, bet uz rokām un muguras bira stikla lauskas. Galvā klaigāja paniskas domas. Viņa prāts mēģināja to noliegt, tomēr Jūsts zināja, ko tikko redzējis. Aņa bija pavēlējusi seržantam sašaut stiklu. Viņa bija *likusi* viņam to izdarīt. Bet tas taču nav iespējams! Grišu korporaļņiki bija cilvēka ķermeņa pārzinātāji. Viņi varēja apturēt tavu sirdi, palēnināt elpošanu, salauzt kaulus. Viņi nevarēja iekļūt tavā prātā.

Mirkli bija klusums. Tad Jūsts bija kājās un, tāpat kā pārējie, ķēra pēc sava ieroča. Hēde un kapteinis kliedza vienlaicīgi.

„Savaldiet viņu!”

„Nošaujiet viņu!”

„Vai zināt, cik daudz naudas viņa vērtā?” Hēde atcirta. „Savaldiet viņu kāds! Nešaujiet!”

Aņa pacēla rokas, plaši iepletās sarkanās piedurknes. „Pagaidiet,” viņa teica.

Jūsta panika pagaisa. Viņš zināja, ka tikko bija nobijies, bet bailes nu atkāpās tālumā. Viņu pārņēma gaidas. Viņš nebija drošs, kas vai kad notiks, tikai zināja, ka tas pienāks un ir ārkārtīgi svarīgi, lai viņš būtu gatavs to sagaidīt. Tas varēja būt kas ļauns vai labs. Viņam tas īpaši nerūpēja. Jūsta sirdi nenomāca raizes vai alkas. Viņš neilgojās ne pēc kā, negribēja neko, prāts bija kluss, elpa vienmērīga. Viņam vajadzēja tikai *pagaidīt*.

Viņš redzēja, kā Aņa pieceļas un paceļ rokās mazo zēnu. Viņš dzirdēja, kā meitene tam klusi dango kādu ravkāņu šupuldziesmu.

„Hēde, atver durvis un ienāc iekšā,” viņa teica. Jūsts dzirdēja šos vārdus, saprata tos un tūlīt aizmirsā.

Hēde piegāja pie durvīm un atvilka bultu. Viņš iegāja tērauda kamerā.

„Dari, kā tev saka, un viss drīz būs galā, *ja?*” Aņa smaidīdama nomurmināja. Viņas acis bija melni, bezdibenīgi akači. Āda mirdzēja kā izgaismota, tā kvēloja. Jūsta prātā uzplaiksnīja doma — *skaista kā mēness*.

Aņa pārnesa bērna svaru no vienas rokas uz otru. „Neskaties,” viņa murmināja zēna matos. „Tagad,” viņa teica Hēdem. „Paņem nazi.”

Kazam Brekeram nav vajadzīgs iemesls. Lūk, par ko sačukstējās Keterdamas ielās, krogos un kafejnīcās, tumšajās, asiņainajās šķērsieliņās izpriecu rajonā, kas pazīstams kā Muca. Zēnam, ko dēvēja par Melnroci, iemesls nebija vajadzīgs, tāpat kā atļauja — salauzt kādam kāju, lauzt vienošanos vai, atklājot kārti, nest kādam veiksmi vai nelaimi.

Protams, viņiem nebija taisnība, domāja Ineža, šķērsodama tiltu pār melnajiem Bērskanāla ūdeņiem, kas veda uz tukšo laukumu Biržas priekšā. Vardarbība vienmēr tika īstenota ar apdomu, un katru pakalpojumu pavadīja pietiekami daudz dziedziņu, lai pēc tam varētu tos veiksmīgi raustīt. Kazam vienmēr bija kāds iemesls. Vienkārši Ineža ne vienmēr bija pārliecināta, ka tas ir labs. It sevišķi šovakar.

Ineža pārbaudīja savus nažus un lēni noskaitīja to vārdus kā vienmēr, kad gaidīja nepatikšanas. Tas bija praktisks ieradums, tomēr sniedza arī mierinājumu. Šie asmeņi bija viņas sabiedrotie. Viņai patika apzināties, ka tie ir gatavi jebkam, ko nakts varētu nest.

Viņa ieraudzīja Kazu un pārējos, tie bija sapulcējušies pie lielās akmens arkas, kas iezīmēja Biržas austrumu ieeju. Akmenī virs viņiem bija iekalti trīs vārdi: *Enjent, Voorhent, Almhent. Čaklums, Godaprāts, Pārticība.*

Viņa turējās laukuma malā, aizvirtņiem noslēgto skatlogu tuvumā un izvairījās no drebelīgās gāzes laternu gaismas lokiem. Tuvodamās

meitene novērtēja komandu, ko Kazs paņēmis līdzi: Dirikss, Rotijs, Mazens un Kēgs, Anika un Pims, un šīvakara pārrunām izvēlētie sekundanti Džespers un Lielais Bolligers. Viņi grūstījās un dunkāja viens otru, smējās un mīņājās salā, kas šonedēļ bija pārsteidzis pilsētu — pēdējais ziemas elpas vilciens, pirms patiešām sāksies pavasaris. Viņi visi bija dauzoņas un kaušļi, atlasīti no jaunākajiem Drazu locekļiem, cilvēkiem, kuriem Kazs uzticējās visvairāk. Ineža ievēroja, kā nospīd aiz jostām aizbāzti naži, svina caurules, smagas ķēdes, sarūsējušām naglām caurdurti cirvju kāti un šur tur arī eļļaini mirdzoši pistoļu stobri. Viņa klusi ieslīdēja starp to rindām, pētīdama ēnas ap Biržas namu, vai nemanīs Puves pirkstu spiegu atstātas zīmes.

„Trīs kuģi!” stāstīja Džespers. „Tos atsūtīja šu. Tie vienkārši noenkurojās Pirmajā ostā ar liелgabaliem gatavībā, sarkaniem karogiem mastos un līdz pat burām piebāzti ar zeltu.”

Lielais Bolligers klusi nosvilpās. „To es būtu gribējis redzēt.”

„To es būtu gribējis nozagt,” atbildēja Džespers. „Puse Tirgotāju padomes bija tur, plivinājās un gāgāja, mēģinot saprast, ko tagad iesākt.”

„Vai tad viņi negrib, lai šu samaksā savus parādus?” brīnījās Lielais Bolligers.

Tumšajiem matiem spīdot laternu gaismā, Kazs pakratīja galvu. Viņā saplūda stingras līnijas un askētisms — stūrainis žoklis, slaida miesas uzbūve, plecos uzsmests vilnas mētelis. „Jā un nē,” viņš teica savā raupajā, skarajā balsī. „Nekad nenāk par ļaunu, ja valsts ir tev parādā. Tad pārrunas ir draudzīgākas.”

„Varbūt šu ir apnicis būt draudzīgiem,” minēja Džespers. „Viņiem nevajadzēja sūtīt visus tos dārgumus vienā piegājienā. Domā, to tirdzniecības vēstnieku noblieza viņi?”

Kaza acis neklūdīgi atrada pūli Inežu. Keterdamā par vēstnieka slepkavību baumo jau nedēļām ilgi. Tā gandrīz iznīcināja Kerčas un zemiāņu diplomātiskās attiecības un satricināja Tirgotāju padomi. Zemiāņi vainoja Kerču. Kerča turēja aizdomās šu. Kazam bija vienalga, kurš par to atbildīgs; šī slepkavība viņu intrīgēja, jo viņš nespēja saprast, kā tā paveikta. Zemiāņu tirdzniecības vēstnieks bija iegājis tualetē vienā no

Stādhalles rosīgākajiem gaitenīem vairāk nekā duča valdības amatpersonu acu priekšā. Neviena cits tajā nav iegājis vai izgājis, bet, kad pēc dažām minūtēm vēstnieka asistents klauvējis pie durvīm, neviena nav atbildējis. Kad durvis tikušas izgāztas, viņi atraduši vēstnieku guļam ar seju uz baltās flīžu grīdas un dunci mugurā; no krāna joprojām tecējis ūdens.

Pēc darbalaika beigām Kazs bija sūtījis Inežu izpētīt šīs telpas. Tualetē bija tikai viena ieeja, neviena loga vai ventilācijas šahtas, un pat Ineža nebija apguvusi smalko mākslu pārvietoties pa kanalizācijas caurulēm. Tomēr zemiāņu vēstnieks bija miris. Kazs nevarēja ciest mīklas, ko nespēj atminēt, un viņi abi ar Inežu bija sagudrojuši vai simtu dažādu teoriju, kas slepkavību izskaidrotu, tomēr neviena no tām nebija apmierinoša. Šovakar gan viņiem bija daudz spiedīgākas problēmas.

Ineža redzēja, kā viņš Džesperam un Lielajam Bolligeram dod zīmi atbrīvoties no ieročiem. Ielu likumi noteica, ka šādās pārrunās katram leitnantam no saviem kājniekiem jāizvēlas divi sekundanti, un tiem jābūt neapbruņotiem. *Pārrunas*. Šis vārds šķita kā maldināšana — savāds un formāls, antīks. Nav svarīgi, kas par to teikts ielu likumos, šī nakts oda pēc vardarbības.

„Aiziet, atdod tās pistoles,” Džesperam teica Dirikss.

Dziļi nopūties, Džespers noņēma ap gurniem apliktās pistoļu jostas. Inežai nācās atzīt, ka bez tām viņš mazāk izskatījās pēc sevis. Zemiāņu šāvējs bija tumšadains, garām ekstremitātēm un kustīgs kā ūdenszāle. Viņš piespieda lūpas pie perlamutra rokturiem, veltīdams katrai no vērtīgajām pistolēm sērīgu skūpstu.

„Labi parūpējies par manām mazulītēm,” Džespers teica, sniedzams tās Diriksam. „Ja redzēšu uz tām kaut vienu skrāpējumu vai skrambiņu, uzrakstīšu tev uz krūtīm „atvaino, lūdzu” ar ložu caurumiem.”

„Tu tā nešķērdētos ar munīciju.”

„Un viņš būtu beigts, kad „atvaino” nebūtu vēl pusē,” Lielais Bolligers teica, iemездams Rotija gaidošajās rokās cirvi, atspērnazi un savu iemīļotāko ieroci — resnu ķēdi ar smagas piekaramās atslēgas atsvaru.

Džespers nogrozīja acis. „Galvenais ir atstāt iespaidu. Kāda jēga no miroņa, kuram uz krūtīm rakstīts „atva”?”

„Atrodi kompromisu,” teica Kazs. „„Piedod” nozīmēs to pašu un patērēs mazāk ložu.”

Dirikss smējās, bet Ineža ievēroja, ka Džespera revolverus viņš turēja ļoti saudzīgi.

„Kā ar to?” norādījis uz Kaza spieķi, vaicāja Džespers.

Kaza smieklī bija dobji un drūmi. „Kurš liegtu nabaga kroplim viņa spieķi?”

„Ja tas kroplis esi tu, tad ikviens saprātīgs vīrs.”

„Tad jau labi, ka tiekamies ar Gilzu,” Kazs izvilka no vestes kabatas pulksteni. „Ir gandrīz pusnakts.”

Ineža palūkojās uz Biržu. Tas bija tikai liels, taisnstūrainš, nolik-tavu un tirgotāju biroju ieskaits pagalmš. Toties dienā šī bija Keterda-mas sirds, kurā rosījās bagāti tirgoņi, kas pirka un pārdeva caur pilsētas ostām slīdošo tirdzniecības kuģu frakts daļas. Drīz zvani sitīs divpad-smit, un Birža bija tukša, ja neskaita sargus, kas patrulēja pa perimetru un uz jumta. Viņi bija uzpirkti šīs nakts pārrunu laikā lūkoties pretējā virzienā.

Birža bija viena no dažām atlikušajām pilsētas daļām, kas nebija sadalītas un pasludinātas par kāda teritoriju konkurējošo Keterdamas bandu nebeidzamo sadursmju rezultātā. Tomēr Inežai nebija *sajūtas*, ka tā būtu neitrāla. Likās, apkārt valda klusums kā mežā, pirms slazda cilpa savelkas un sāk kliegt trusis. Likās, ka tās ir lamatas.

„Tā ir kļūda,” viņa teica. Lielais Bolligers salēcās; viņš nebija zinā-jis, ka Ineža tur stāv. Meitene dzirdēja viņu rindās nočukstam vārdu, kādā Drazām patika viņu dēvēt — *Rēgs*. „Gilzam kaut kas padomā.”

„Bet protams,” atbildēja Kazs. Viņa balss skanēja raupja un abrazīva kā akmens. Ineža vienmēr prātoja, vai tā bija tāda pati, kad viņš bija mazs zēns. Vai viņš jebkad bijis mazs zēns.

„Tad kāpēc šonakt šurp nākt?”

„Jo tā grib Pērs Haskels.”

Vecs suns, veci triki, Ineža nodomāja, bet skaļi neteica, turklāt viņai bija aizdomas, ka pārējie Drazas viņai piekristu.

„Viņš mūs visus nogalinās,” viņa teica.

Džespers staipīdamies aizlika savas garās rokas aiz galvas un pasmaidīja, nozibinot tumsnējā sejā baltus zobus. Viņš vēl nebija atdevis savu šauteni, un tās siluets pār puīša muguru lika viņam izskatīties pēc lempīga putna ar garām kājām. „Saskaņā ar statistiku viņš droši vien nogalinās tikai *dažus* no mums.”

„Par ko tādu nav jājoko,” viņa atbildēja. Skatienā, ko viņai veltīja Kazs, bija uzjautrinājums. Viņa zināja, kā izklausās — stingra un kašķīga kā veca vecene, kas drūmi sludina no sava lieveņa. Viņai tas nepatika, bet Ineža zināja, ka viņai ir taisnība. Turklāt vecas sievas šo to saprot, ja reiz nodzīvojušas tik ilgi, lai kļūtu krunkainas un varētu klaigāt no savu parādes durvju pakāpieniem.

„Džespers nejoko, Inež,” teica Kazs. „Viņš izsver iespējas.”

Lielais Bolligers nokrakšķināja savus milzīgos dūru kauliņus. „Nu, mani Koperomā gaida gaišalus un paniņa oļu, tāpēc es šonakt mirējs nebūšu.”

„Vai nevēlies saderēt?” ievaicājās Džespers.

„Es netaisos derēt uz paša nāvi.”

Kazs uzlika galvā platmali un ātrā sveicienā pārlaida cimdotos pirkstus pār tās malu. „Kāpēc ne, Bolliger? Mēs to darām katru dienu.”

Viņam bija taisnība. Inežas parāds Pēram Haskelam nozīmēja to, ka viņa lika uz spēles savu dzīvību ikreiz, kad uzņēmās jaunu darbu vai uzdevumu, ikreiz, kad izgāja no savas istabas Līstē. Šī nakts nebija citāda.

Kazs ar spieķi uzsita pa bruģakmeņiem mirkli, kad sāka zvanīt Bartera baznīcas zvani. Viņu pulks aplusa. Laiks runām bija beidzies. „Gilzs nav gudrs, tomēr pietiekami attapīgs, lai savārītu ziepes,” teica Kazs. „Lai ko jūs dzirdētu, sadursmē neiesaistieties, ja vien es nedodu komandu. Acis un ausis vaļā.” Tad viņš īsi palocīja galvu Inežas virzienā. „Un nerādieties acīs.”

„Ne sērotāju,” pamezdam Rotijam savu šauteni, teica Džespers.

„Ne bēru,” atbildot nomurmināja pārējie Drazas. Viņiem tas nozīmēja „lai veicas!”

Pirms Ineža paguva saplūst ar ēnām, Kazs piebikstīja viņai pie rokas ar spieķa rokturi, kas atgādināja vārnas galvu. „Pieskati sargus uz jumta. Viņi varētu būt Gilza kabatā.”

„Tad...” Ineža iesāka, bet Kazs jau bija prom.

Meitene aizkaitināta noplātīja rokas. Viņai bija simts jautājumu, bet, kā parasti, visas atbildes palika ciešā Kaza tvērienā.

Viņa aizskrēja līdz Biržas sienai, kas slējās gar kanālu. Pārrunu laikā tur ieiet bija atļauts tikai leitnantiem un viņu sekundantiem. Tomēr gadījumam, ja Puves pirkstiem kaut kas aiz ādas, pārējie Drazas ar ieročiem gatavībā gaidīja tieši pie austrumu arkas. Viņa zināja, ka Gīlzs būs līcis savai smagi bruņoto Puves pirkstu komandai gaidīt pie rietumu ieejas.

Ineža atradīs pati savu ieeju. Godīgas spēles noteikumi starp bandām bija relikvija no Pēra Haskela laikiem. Turklāt viņa bija Rēgs — vienīgais likums, kas attiecās uz viņu, bija gravitācija, un dažkārt viņa pārkāpa arī to.

Zemākais Biržas limenis bija veltīts noliktavām bez logiem, tāpēc Ineža atrada notekcauruli, pa ko uzrāpties. Pirms Ineža pie tās pieķērās, kaut kas lika viņai vilcināties. Viņa izvilka no kabatas kaulu gaismīņu un sakratīja to, lai blāvi zaļajā gaismā aplūkotu cauruli. Uz tās spīdēja eļļa. Viņa gāja gar sienu, meklējama citu iespēju, un atrada no zemes aizsniedzamu akmens karnīzi ar Kerčas trīs lidojošo zivju skulptūru. Viņa nostājās uz pirkstgaliem un izmēģinādama pataustīja karnīzes virsmu. Tā bija klāta ar saplēstu stiklu. *Mani gaida*, Ineža drūmā apmierinātībā nodomāja.

Viņa bija pievienojusies Drazām pirms nepilniem diviem gadiem, tikai dažas dienas pēc savas piecpadsmitās dzimšanas dienas. No tā bija atkarīga viņas izdzīvošana, tomēr Ineža juta gandarijumu, ka tik īsā laikā kļuvusi par kādu, pret ko jāveic piesardzības pasākumi. Tomēr, ja Puves pirksti domāja, ka Rēgu no sava mērķa var atturēt ar šādiem trikiem, viņi diemžēl maldījās.

Ineža izvilka no stepētās vestes kabatām divus kāpšanas dzelkšņus, ietrieca vispirms vienu, tad otru starp sienas ķieģeļiem un vilka sevi augstāk, ar pēdām meklējama un atrazdama akmenī mazākās iedobes un izciļņus. Bērnībā apgūdama akrobātiku, viņa bija rāpusies basām kājām. Tomēr Keterdamas ielas bija tam par aukstu un mitru. Pēc pāris nelāgiem kritieniem viņa bija samaksājusi kādam grišu darinātājam, kurš

slepeni strādāja džina veikala aizsegā Veinstrātē, lai izgatavo viņai pāri ādas čibiņu ar raupjām gumijas zolēm. Tās bija nevainojami piemērotas viņas pēdām un veidoja drošu saķeri ar jebkuru virsmu.

Biržas otrajā stāvā Ineža pievilkās pie loga dzegas, kura bija pietiekami plata, lai nenokristu.

Kazs bija darījis visu, kas viņa spēkos, lai viņai to iemācītu, tomēr ielaušanās Inežai nepadevās gluži tik labi, tādēļ atmūkēt slēdzi izdevās pēc dažiem mēģinājumiem. Beidzot viņa izdzirda apmierinošu klikšķi un caur atvērto logu nonāca tukšā kabinetā, kura sienas bija klātas kartēm ar atzīmētiem tirdzniecības ceļiem un tāfelēm, uz kurām virknējās akciju cenas un kuģu nosaukumi. Viņa salikusi ielavījās iekšā, aizvēra slēdzi un devās tālāk gar tukšiem rakstāmgaldiem ar kārtīgās kaudzītēs saliktām pavēlēm un rēķiniem.

Ineža šķērsoja telpu līdz slaidām divviru durvīm un izgāja uz balkona ar skatu uz centrālo Biržas pagalmu. Tāds bija katram no tirgotāju birojiem. No tiem saucēji izziņoja jaunus ceļojumus un to, kādas preces ievestas, vai arī izkāra melnu karogu, kas nozīmēja, ka kuģis pazudis jūrā ar visu kravu. Tad Biržas laukums eksplodēja darījumu vilnī, ziņneši izplatīja jaunumus visā pilsētā, un izejošo ceļojumu preču, vairumtirdzniecības un akciju cenas kāpa vai krita. Tomēr šonakt viss bija kluss.

No ostas pūta vējš, nesdams jūras smaržu un bužinādams matus, kas bija atrisuši no pītā mezglā Inežas pakausī. Viņa redzēja, kā lejā laukumā šūpojas lukturu gaismas, un dzirdēja Kaza spieķa klikšķus pret bruģi, viņam un sekundantiem mērojot attālumu pāri laukumam. Otrā pusē viņa manīja tiem tuvojamies otru lukturu pāri. Puves pirksti bija ieradušies.

Ineža pārvilka pār galvu kapuci. Viņa notupās uz margām un bez skaņas pārlēca uz blakus balkonu, tad nākamo, sekodama Kazam un pārējiem laukuma garumā un turēdamās pēc iespējas tuvāk. Viņa tumšais mētelis plandījās jūras vējā, un šonakt viņš kliboja izteiktāk — tā tas vienmēr bijis, kad laiks kļuva auksts. Viņa dzirdēja, ka Džesperts turpina dzīvīgu sarunu un Lielais Bolligers dobji, dārdoši iesmejas.

Tuvodamās otram laukuma galam, Ineža redzēja, ka Gīlzs izvēlējies līdzi ņemt Elzingeru un Omenu — tieši, kā viņa bija paredzējusi.

Ineža zināja katra Puves pirkstu locekļa stiprās puses un vajības, nemaz nerunājot par Hārlija dzinējsuņiem, Mucasvākiem, Asmeņkaijām, Grašu lauvām un visām pārējām bandām Keterdamas ielās. Viņas pienākums bija zināt, ka Gīlzs uzticas Elzingeram, jo viņi Puves pirkstu hierarhijā kāpuši kopā, un tāpēc, ka Elzingers bija plecīgs kā laukakmeņu kau-dze — gandrīz septiņas pēdas garš, muskuļots, un platā, saspīestā seja zemu uztupināta uz kakla, kas resns kā pilons.

Pēkšņi viņa priecājās, ka kopā ar Kazu ir Lielais Bolligers. Tas, ka Kazs par vienu no saviem sekundantiem izvēlējis Džesperu, nebija nekāds pārsteigums. Lai cik nervozs viņš būtu ar vai bez saviem revolveriem, ciņās viņš parādīja sevi no labākās puses, un Ineža zināja, ka Kaza dēļ viņš gatavs uz jebko. Tik pārliecināta viņa nebija, kad Kazs bija uzstājis, ka ņems līdzi arī Lielo Bolligeru. Lielais Bols bija ārā sviedējs Vārnu klubā — lieliski piemērots mest laukā dzērājus un uzdzīvotājus, tomēr pārāk smagnējs, lai būtu noderīgs īstā kautiņā. Katrā ziņā viņš vismaz bija pietiekami garš, lai varētu nostāties aci pret aci ar Elzingeru.

Par otru Gīlza sekundantu Ineža negribēja daudz domāt. Omenš darīja viņu nervozu. Viņš nebija fiziski biedējošs kā Elzingers. Patiesībā Omena miesasbūve atgādināja putnubiedekli — ne jau noplukušu, bet gan tādu, kura augums zem apģērba būtu savienots nepareizos leņķos. Runā, ka viņš reiz sadragājis kādam galvaskausu ar kailām rokām, noslaucījis savas plaukstas tā kreklpriekšā un turpinājis dzert.

Ineža centās apklusināt sevī mutuļojošo nemieru un klausījās, kā laukumā Gīlzs un Kazs saviesīgi tērgāja, kamēr sekundanti pārmeklēja viens otru, lai pārliecinātos, ka visi atnākuši neapbruņoti.

„Nerātnis,” teica Džespers, izvilkdams no Elzingeras piedurknes mazu nazi, un aizmezdams to uz laukuma malu.

„Tīrs,” beidzis apčamdīt Gīlzu, paziņoja Lielais Bolligers un pievērsās Omenam.

Kazs un Gīlzs apsprieda laika apstākļus un aizdomas par to, ka tagad, kad pacelta rente, Koperomā tiekot pasniegti atšķaidīti dzērieni — viņi veikli izvairījās no patiesā iemesla, kādēļ šonakt šurp atnākuši. Teorētiski viņiem būtu vajadzējis parunāt, atvainoties, vienoties par Piektais

ostas robežu ievērošanu un tad doties visiem kopā iedzert — vismaz uz to bija uzstājis Pērs Haskels.

Bet ko gan Pērs Haskels zina? nodomāja Ineža, ar skatienu meklējama uz jumta patrulējošos sargus un mēģinādama izšķirt tumsā viņu apveidus. Haskels bija Drazu vadonis, bet pēdējā laikā viņš daudz labprātāk sēdēja savas istabas siltumā, dzēra remdenu gaišālu, būvēja kuģu modeļus un stāstīja garus stāstus par saviem piedzīvojumiem ikvienam, kas bija ar mieru klausīties. Izskatījās, ka viņš domā — domstarpības par teritorijām var atrisināt tāpat kā kādreiz, ar nelielu saķeršanos un draudzīgu rokasspiedienu. Tomēr visas Inežas maņas ziņoja, ka šis vakars izvērtiesies citādi. Viņas tēvs būtu teicis, ka ēnām šonakt ir savi plāni. Šeit grasījās notikt kas nelāgs.

Kazs stāvēja, abas cimdotās plaukstas uzlīcis sava spieķa rokturī grebtajai vārnas galvai. Viņš izskatījās pilnīgi bezrūpīgs, šauro seju sedza cepures mala. Vairums Mucas bandu locekļu bija iecienījuši ārišķības — spilgtas vestes, mākslīgiem dārgakmeņiem rotātas pulksteņķēdes, bikses visās iespējamās krāsās un rakstos. Kazs bija izņēmums — atturīgs tēls, tumšās vestes un bikses piegrieztas vienkārši un pašūtas skaidrām līnijām. Sākumā Ineža bija domājusi, ka tas ir gaumes jautājums, bet vēlāk viņa saprata, ka tas ir joks, ko viņš izspēlē ar augstāk stāvošiem tirgoņiem. Viņam patika izskatīties kā vienam no tiem.

„Es esmu darījumu cilvēks,” viņš bija tai teicis. „Ne vairāk un ne mazāk.”

„Tu esi zaglis, Kaz.”

„Vai tad es to tikko neteicu?”

Tagad viņš izskatījās pēc kāda mācītāja, kas atnācis lasīt sprediķi cirka mākslinieku trupai. Pēc *jauna* mācītāja, viņa nodomāja, juzdama pakrūtē vēl vienu neomulīgu dūrienu. Kazs bija saucis Gīlzu par veci spēku norietā, bet šonakt viņš tāds pilnīgi noteikti neizskatījās. Puves pirkstu leitnanta acu kaktiņos varbūt viesās grumbas un āda zem vaigubārdas sāka nokarāties, toties viņš izskatījās pārliecināts un pieredzējis. Viņam blakus Kazs izskatījās... nu, septiņpadsmit gadus vecs.

„Būsim taisnīgi, *ja?* Viss, ko gribam, ir, lai mums atlec nedaudz vairāk,” teica Gīlzs, piesizdams pie savas laima zaļās vestes spīdīgajām

pogām. „Nav godīgi, ka noslaucāt katru tērēt gribošo tūristu, kas Piektajā ostā nokāpj no izprieču laivas.”

„Piektā osta ir mūsu, Gīlz,” atbildēja Kazs. „Drazas ir pirmie, kas var apstrādāt aunus, kas ieradusies meklēt izklaidi.”

Gīlzs nošūpoja galvu. „Tu esi jauniņš, Breker,” viņš, gardi nosmējies, teica. „Varbūt tu nesaproti, kā tās lietas notiek. Ostas pieder pilsētai, un mums uz tām ir tikpat lielas tiesības kā jebkuram citam. Maize jānopelna mums visiem.”

Formāli tā bija taisnība. Tomēr, kad Kazs to pārņēma, Piektā osta bija nekam nederīga, un pilsēta to neizmantoja. Viņš bija licis to padziļināt, tad izbūvējis piestātnes un krastmalu, un, lai to izdarītu, viņam nācās ieķīlāt Vārnu klubu. Pērs Haskels bija Kazam pārmetis un teicis, ka tā šķērdēties var tikai muļķis, tomēr galu galā viņš bija piekāpies. Saskaņā ar Kaza teikto, vecais vīrs izteicies tieši šādi: „Nem visu to virvi un ej, pakaries.” Tomēr šis pasākums atmaksājies mazāk nekā gada laikā. Tagad Piektā osta piedāvāja enkurvietas tirgoņu kuģiem, kā arī pasažieru kuģiem, kuros no visas pasaules ieradās tūristi un karavīri, kas dedzīgi vēlējās redzēt Keterdamas skatus un pamēģināt pilsētas piedāvātās izpriecas. Drazas bija pirmie, kas varēja mēģināt viņus — un viņu makus — ievilināt bandai piederošajos bordeļos, krogos un spēļu zālēs. Piektā osta bija padarījusi veco vīru ļoti bagātu un nostiprinājusi Drazas kā vērā ņemamus spēlētājus Mucā tā, kā to nebija varējuši izdarīt pat Vārnu kluba panākumi. Tomēr līdz ar peļņu nāca nevēlama uzmanība. Pārkāpdami Piektās ostas teritoriju un noceldami aunus, uz kuriem tiem nav tiesību, Gīlzs un Puves pirksti bija traucējuši Drazām visu gadu.

„Piektā osta ir mūsu,” Kazs atkātoja. „Tas nav apspriežams. Jūs iejaucaties mūsu preču plūsmā no piestātnēm un pārtvērāt jurdas sūtījumu, kuram būtu vajadzējis noenkuroties pirms divām naktīm.”

„Nezinu, par ko tu runā.”

„Es zinu, ka tev tas grūtības nesagādā, Gīlz, bet pamēģini netēlot muļķi.”

Gīlzs paspēra dažus soļus uz priekšu. Džespers un Lielais Bolligers saspringa.

„Beidz izrādīties, puika,” teica Gilzs. „Mēs visi zinām, ka vecajam vīram iekšas netur sarīkot īstu kautiņu.”

Kaza smieklī bija sausi kā kritušu lapu čaboņa. „Bet pie tava galda sēžu es, un es neesmu atnācis tikai pagaršot. Ja gribi karu, es pārliecināšos par to, lai dabū pēc pilnas programmas.”

„Un ja nu tevis vairs nebūs, Breker? Visi zina, ka tu esi Haskela rūpalu mugurkauls — vajag to pārlauzt, un Drazas sabruks.”

Džespers nosprauslājās. „Iekšas, mugurkauls. Kas tālāk? Liesa?”

„Muti,” norūca Omens. Pārrunu likumi noteica, ka, sarunām sākoties, izteikties drīkstēja tikai leitnanti. Džespers mēmi bilda „piedošanu!” un izteiksmīgā pantomīmā saknieba lūpas.

„Man ir sajūta, ka tu man draudi, Gīlz,” teica Kazs. „Bet gribu būt drošs, pirms izlemju, kā uz to reaģēt.”

„Varen pārliecināts par sevi, vai ne, Breker?”

„Tikai par sevi un neko citu.”

Gilzs izplūda smieklos un iebakstīja Omenam sālā elkoni. „Tu tikai paklausies šajā mazajā, lecīgajā sūdagabalā! Breker, šīs ielas tev nepieder. Tādi sīkie kā tu ir blusas. Ik pēc pāris gadiem parādās jauna raža, lai kaitinātu tos, kas par jums pārāki, līdz kāds liels suns sadomā pakasīties. Un vai zini, ko tev teikšu? Nupat man tā kņudoņa sāk apnikt.” Viņš sakrustoja rokas uz krūtīm, pašapmierinātībā vai starodams. „Ja nu es tev teiktu, ka divi sargi uz tevi un taviem zēniem notēmējuši pilsētā reģistrētas šautenes?”

Inežai apskrējās dūša. Vai to Kazs bija domājis, sakot, ka sargi varētu būt Gilzam kabatā?

Kazs pameta skatu uz jumtu. „Noligt pilsētas sargus, lai slepkavo tavā vietā? Es teiktu, ka tādai bandai kā Puves pirksti tas ir dārgs pasākums. Neesmu drošs, ka jūsu naudas lādes spētu to izturēt.”

Ineža uzkāpa uz margām un lēcienā preti jumtam pameta drošo vietu uz balkona. Ja viņi šonakt izdzīvos, viņa Kazu nogalinās.

Uz Biržas nama vienmēr patrulēja divi pilsētgvardes sargi. Daži krugi no Drazām un Puves pirkstiem garantēja, ka viņi neiztraucēs pārrunas ar iejaukšanos — šāds darījums tika slēgts diezgan bieži. Tomēr

Gīlzs izteica mājienu par gluži ko citu. Vai viņš patiešām piekukuļojis pilsētas sargus, lai tie viņam notēlo snaiperus? Ja tā, Drazu izredzes šonakt izdzīvot karājās naža asmens galā.

Tāpat kā vairumam ēku Keterdamā, Biržai bija stāvs divslīpju jumts, lai uz tā nesakrātos pamatīgo lietavu ūdens, tādēļ sargi uz jumta gāja apgaitā pa šauru celiņu ar skatu uz pagalmu. Ineža nelikās par to zinīs. Pārvietoties pa to būtu vieglāk, tomēr viņa būtu pārāk viegli pamanāma. Tā vietā meitene pa slidenajiem dakstiņiem uzkāpa līdz pusei un, vienlaicīgi paturēdama acīs sargu celiņu un nenovērsdama uzmanību no lejā notiekošās sarunas, nedrošā leņķī izliekusies, sāka rāpot uz priekšu kā zirneklis. Varbūt Gīlzs blefoja. Vai varbūt abi sargi šobrīd ir pārliekušies pāri margām ar Kazu, Džesperu vai Lielo Bolligeru uz grauda.

„Viegli nenācās,” Gīlzs atzina. „Pagaidām mūsu rūpals ir neliels, un pilsētgvārde nav lēts prieks. Tomēr balva būs tā vērtā.”

„Vai tas būtu es?”

„Tas būtu tu.”

„Jūtos glaimots.”

„Drazas bez tevis neizvilks pat nedēļu.”

„Es viņiem dotu mēnesi aiz tīras inerces vien.”

Šī doma trokšņaini skraidīja pa Inežas galvu. *Vai es paliktu, ja Kaza nebūtu? Vai varbūt es aizbēgtu, nesamaksājusi parādu? Riskētu saķerties ar Pēra Haskela izsītējiem?* Ja viņa nepakustēsies ātrāk, varētu nākties to uzzināt.

„Manierīgais, mazais graustu žurka!” Gīlzs smējās. „Nevaru sagaidīt, kad varēšu aizslaucīt to izteiksmi no tavas sejas.”

„Tad dari tā,” Kazs teica. Ineža riskēja pamest skatu leju. Viņa balss bija mainījusies, viss humors tajā bija pagājis.

„Vai man likt viņiem ielaist lodi tavā veselajā kājā, Breker?”

Kur tie sargi ir? Ineža nodomāja, uzņemot ātrumu. Viņa skrēja pa stāvo jumta slīpni. Biržas teritorija aizņēma gandrīz veselu pilsētas kvartālu. Bija jāpārredz pārāk liela teritorija.

„Beidz runāt, Gīlz. Saki viņiem, lai šauj.”

„Kaz...” nervozi bilda Džespers.

„Aiziet. Saņemies un dod pavēli.”

Kādu spēli Kazs spēlē? Vai viņš to ir paredzējis? Vai viņš vienkārši ir pieņēmis, ka Ineža laikā nonāks līdz sargiem?

Viņa atkal pavērās leju. No Gīlza staroja nepacietība. Viņš izrieza krūtis un dziļi ievilka elpu. Inežas soli saminstinājās, un viņai nācās papūlēties, lai taisnā ceļā nenoslidētu no jumta malas. *Viņš to izdarīs. Es redzēju, kā Kazs mirst.*

„Uguni!” Gīlzs nokliedzās.

Gaisu pāršķēla šāviena troksnis. Lielais Bolligers iekliedzās un sabruka zemē.

„Nolādēts!” kļiedza Džespers, nomezdamies uz ceļa blakus Bolligeram un piespiezdams roku lielā, vaidošā vīra ievainojumam. „Tu, nekam nederīgais muļļa!” viņš kļiedza uz Gīlzu. „Tu tikko pārkāpi neit-rālās teritorijas likumu!”

„Un kurš apgalvos, ka jūs nešāvēt pirmie?” attrauca Gīlzs. „Neviens no jums no šejienes neizies dzīvs.”

Gīlza balss skanēja pārāk spalgi. Viņš mēģināja saglabāt mieru, bet Ineža juta viņa vārdos pulsējam paniku, izbiedēta putna tramīgās spārnu vēdas. Kāpēc? Pirms mirkļa viņš bija bramanības iemiesojums.

Tajā mirklī Ineža ieraudzīja, ka Kazs joprojām nav pakustējies. „Tu neizskaties lāgā, Gīlz.”

„Man viss ir kārtībā,” viņš atbildēja. Tomēr tā nebija. Gīlzs izskatījās bāls un satricināts. Viņa skatiens šaudījās te pa labi, te pa kreisi kā meklējot kādu uz ēnainā jumta celiņa.

„Vai tiešām?” Kazs nepiespiesti pajautāja. „Viss nenorit gluži kā plā-nots, vai ne?”

„Kaz,” teica Džespers. „Bolligers stipri asiņo...”

„Tas labi,” nelikdamies par viņu ne zinīs, pārtrauca Kazs.

„Kaz, viņam vajadzīgs mediķis!”

Kazs veltīja ievainotajam vīram īsu mirkli. „Viņam vajag pārstāt vai-dēt un sākt priecāties, ka neliku Holstam nobliezt viņu ar šāvienu galvā.”

Ineža pat no jumta redzēja, kā Gīlzs saraujas.

„Tā to sargu sauc, vai ne?” Kazs jautāja. „Vilems Holsts un Berts van Dāls — šonakt postenī stāvošie sargi. Tie, kurus piekukuļojot tu iztuk-
šoji Puves pirkstu naudas lādes?”

Gilzs neatbildēja.

„Vilemam Holstam,” Kazs skaļi teica, atbalsojot līdz pat jumtam, „patik azartspēles gandrīz tikpat ļoti kā Džesperam, tādēļ tava nauda šķita ļoti vilinoša. Bet Holstam ir daudz lielākas problēmas — sauksim tās par tieksmēm. Es sīkumos neieslēgšu. Noslēpums nav nauda. Iztērēts tas zaudē savu vērtību. Tev vienkārši jātic man, kad saku, ka šis uzdzītu nelabumu pat tev. Vai ne tā, Holst?”

Par atbildi atskanēja vēl viens šāviens. Tas trāpīja bruģī pie Gilza kājām. Gilzs pārsteigts ieblējās un atlēca atpakaļ.

Šoreiz Inežai radās labāka iespēja novērot, no kurienes tiek šauts. Šāviens tika raidīts netālu no ēkas rietumu sāna. Ja Holsts bija tur, tas nozīmēja, ka otrs sargs — Berts van Dāls — stāv austrumu pusē. Vai Kazs pamanījies neitralizēt arī viņu? Vai varbūt viņš paļaujas uz Inežu? Meitene traucās pār dakstiņiem.

„Vienkārši nošauj viņu, Holst!” izmisumam ielavoties balsī, auroja Gilzs. „Šauj viņam galvā!”

Kazs riebumā nosprauslojās. „Vai tu tiešām domā, ka paņemšu to noslēpumu līdzī kapā? Aiziet, Holst!” viņš sauca. „Ietiec man galvaskausa lodi! Ziņneši pie tavas sievas un sardzes kapteiņa durvīm klauvēs, vēl pirms būšu saļimis uz zemes.”

Šāviens neatskanēja.

„Kā?” Gilzs sarūgtināts prasīja. „Kā tu vispār zināji, kas šovakar stāvēs sardzē? Lai dabūtu to sarakstu, man vajadzēja izlīst caur adatas aci. Tu nebūtu varējis mani pārsolīt.”

„Teiksim tā — mana valūta ir spēcīgāka.”

„Nauda ir nauda.”

„Es tirgojos ar informāciju, Gilz, lietām, ko cilvēki dara, kad domā, ka neviens neskatās. Kauns ir vērtīgāks par jebkuru valūtu.”

Skriedama pār šifera dakstiņiem, Ineža redzēja, ka viņš izrādās, iegūdams viņai laiku.

„Vai uztraucies par otru sargu? Veco, labo Bertu van Dālu?” Kazs vaicāja. „Varbūt viņš tur augšā šobrīd prāto, ko iesākt. Nošaut mani? Nošaut Holstu? Vai varbūt esmu dabūjis arī viņu, un viņš gatavojas izšaut tev krūtis caurumu, Gilz.” Kazs pieliecas tuvāk, kā dalīdamies ar Gilzu lielā noslēpumā. „Kāpēc gan nedot van Dālam pavēli un to nenoskaidrot?”

Gilzs noplātīja muti kā karpa, tad ieaurojās: „Van Dāl!”

Mirkļi, kad van Dāls pavēra lūpas, lai atbildētu, Ineža pieslidēja pie viņa no mugurpuses un pielika pie rīkles asmeni. Viņai tik tikko bija pieticis laika saskatīt viņa ēnu un nošļūkt pa dakstiņiem. Pie visiem svētajiem, Kazam gan patika dzīvot uz naža asmens.

„Ššššš,” viņa iečukstēja van Dāla ausī. Meitene viegli iebakstīja viņam sēnā, lai sargs justu viņas otrā dunča galu, kas bija piespiests nierei.

„Lūdzu,” viņš ievaidējās. „Es...”

„Man patīk, kad vīrieši lūdzas,” Ineža teica, „bet tagad nav īstais brīdis.”

Viņa redzēja, kā lejā paniskā elpā cilājas Gilza krūtis. „Van Dāl!” viņš iesaucās vēlreiz. Atkal pievērsoties Kazam, viņa sejā vīdēja niknums. „Vienmēr soli priekšā, vai ne?”

„Gilz, ja runa ir par tevi, es teiktu, ka man dots handikaps.”

Bet Gilzs tikai smaidīja — sīku smīniņu, sakniebtu un apmierinātu. *Uzvarētāja smaidu*, svaigā baiļu uzplūdā aptvēra Ineža.

„Skrējieni vēl nav galā.” Gilzs iebāza roku aiz žaketes atloka un izvilka smagu, melnu pistoli.

„Beidzot,” teica Kazs. „Lielais patiesības mirklis. Tagad Džespers var beigt liknāt pār Bolligeru kā tāds noraudājies sievišķis.”

Džespers blenza uz ieroci satriektu, saniknotu skatienu. „Bolligers viņu pārmeklēja. Viņš... Ak, Lielo Bol, tu, idiot!” viņš novaidējās.

Ineža nespēja noticēt savām acīm. Sargs viņas tvērienā īsi iepikstējās. Dusmās un pārsteigumā viņa bija netīši sažņaugusi to ciešāk. „Nomierinies,” Ineža teica, atslābinādama tvērienu. Tomēr, pie visiem svētajiem, viņai gribējās kaut kur ietriekt nazi. Lielais Bolligers pārmeklēja Gilzu. Viņš nekādi nebūtu varējis pistoli neievērot. Viņš tos bija nodevis.